

אסורים על הבן אף לאחר שמת, ויצאו מרשותו!

ודחינן: **שאני חכא, דקא אמר ליה האב** בפירוש שהוא אוסר עליו בחייו ובמותו, שאז באמת יכול לאסור אף לאחר שיצאו מרשותו, ואין זה כאוסר נכסי חברו על חברו.

אלא שמכל מקום **קשיא** הקושיא הראשונה שהקשינו, למה לא נחלקו רבי יוחנן וריש לקיש ב"נכסים אלר"?!

אלא, ב"נכסים אלו עליך" — כולי עלמא לא פליגי, שודאי שאדם אוסר אף לאחר שיצאו מרשותו.

כי פליגי — באומר "נכסי עליך".

רב ושמואל סברי: לא שנא "נכסים אלר", לא שנא "נכסי" — אדם אוסר.

והטעם, או משום שגם כשאומר "נכסי" — כוונתו לאסור לעולם, אף לאחר שיצאו מרשותו, ומה שאומר "נכסי", כוונתו לומר: נכסים אלו שהם עתה נכסי, ולא נתכוין לאפוקי לאחר שיצאו מרשותו.

או משום שכיון שחל עליהם איסור כשהיו ברשותו, שוב אינו פוקע.

ורבי יוחנן וריש לקיש סברי: כשאומר "נכסים אלר" — **אדם אוסר** אף משיצאו מרשותו. אבל כשאומר "נכסי עליך" — אין **אדם אוסר** לאחר שיצאו מרשותו.

ולפי זה, אף רבי יוחנן וריש לקיש מעמידים את משנתינו באומר: "נכסים אלר עליך", והרישא משמיעה לנו, שאף שהגיעה שביעית, אינו יורד, ואינו אוכל. משום

ד**רב ושמואל סברי: אדם אוסר דבר שברשותו — אפילו לכשיצא מרשותו.** ולכן, כיון שבזמן שהדיר את חברו היו הפירות ברשותו, לכן הם אסורים אף בשביעית, למרות שכבר אינם ברשותו.

ואילו רבי יוחנן וריש לקיש סברי: **אין אדם אוסר דבר שברשותו לכשיצא מרשותו,** ולכן משהגיעה שביעית, הפירות מותרים.

ותמהינן: **ותיסברא?**

ומי איכא למאן דאמר שאין אדם אוסר דבר שברשותו לכשיצא מרשותו?

אם כן, ניפלגי רבי יוחנן וריש לקיש באומר נכסים אלו עליך, שאין הפירות אסורים משהגיעה שביעית, ואנו נדע שכל שכן שהם חולקים באומר נכסי עליך, שהרי אז משמע מלשונו שאסר את הפירות דווקא כשהם שלו! [עיין בר"ן!]

ותו, הא תנן בפירוש דאדם אוסר דבר שברשותו לכשיצא מרשותו!

דתנן: האומר לבנו: קנמ שאתה נהנה לי!

אם מת האב — **יירשנו הבן.** שהרי אינו נהנה מהאב, אלא מהירושה שזיכתה לו התורה.

אבל אם אסר עליו האב את הנאתו בחייו ובמותו, אזי אף אם מת לא יירשנו! [ואין הכוונה שלא יירשנו, שהרי ודאי חלה ירושה, והנכסים שלו הם, אלא שאסור לו ליהנות מהם. ונקט לשון "לא יירשנו" — אגב רישא דנקט "יירשנו"].

ומוכת, שאדם אוסר דבר שברשותו אף לאחר שיצא מרשותו, שהרי נכסי האב